

Hladová zed'

Zamrzlé ulice dýchaly zplodinami. Nad střechami kanclů v centru města se hrdě tyčily obrovité věže, v nichž sídlila finanční konsorcia a obchodní impéria, tady dole, kde žili lidé, byl ale jen mráz a strach z dalšího dne.

Ulice byly doslova zaplavené reklamou na nejnovější telefon pro střední třídu. Na billboardech byl vyobrazen šťastně vypadající pár, kterému propagované zařízení, soudě podle jejich výrazu, nesmírně zlepšilo život.

Herečka, jež propůjčila firmě svůj úsměv, tenhle telefon ze srdce nenáviděla. Ale peníze potřebovala, aby zaplatila nájem. A hlavně energie. Minulý rok totiž protopila příliš mnoho. Takže na castingu tvrdila, jak obdivuje vedení firmy, že dokázalo z rodinného podniku udělat obchodního giganta světového formátu. Roli dostala. Na přeplatek za energie to ale stejně nestačilo.

„Ahoj mami,“ řekla Riza unaveně do telefonu, který ani zdaleka nevypadal jako ten, co propagovala na billboardu.

„Rizo!“ ozval se přísný hlas matky, „ty poskytuješ sexuální služby?!“

„Cože? Jak jsi na to přišla?“

„Koupila jsem si inzertní noviny. Kvůli tomu vaříci. Otočím stránku, a co nevidím? Inzerát s tvým číslem v sekci sexuální služby!“

„Prosím tě, co jsi hledala v sekci sexuální služby?“

„Neodbíhej od tématu! Jak dlouho už to děláš?“

„Nedělám, tohle je první inzerát. A nikdo se na něj neozval.“

„No aspoň že tak! Co tě, proboha, popadlo, že si chceš vydělávat takhle?“

Rizin pocit studu pomalu přerůstal v naštvanost: „Do prdele, mami, co asi myslíš, že mě popadlo? Jestli nezaplatím energie, tak nás s Mirim vyhoděj na ulici.“

„Ale to se přece vždycky dá nějak udělat! Práci máš, tak ti určitě rozloží splátky.“

„Práci? Práci mám akorát, když si na mě zrovna agentura vzpomene. Banka ti nerozloží splátky, když nemáš pravidelnej příjem.“

„No tak ti nějak pomůžu já. Vezmu vás k sobě.“

„Sakra, mami, vždyť bydlíte tři ženský v jedný garsonce! Jak tam chceš ještě někoho brát?“

„Něco vymyslíme! Nemusíš se prodávat!“

„Nic jinýho mi nezbejvá. Potřebuju rychle prachy. A nejenom na ty energie. Musím si nechat opravit zuby, jinak už nedostanu jedinej kšeft! Už teď mi na ten billboard museli retušovat úsměv.“

„Ale vždyť ten billboard visí po celým městě. Jak to, že za to nemáš dost peněz na zubaře? Vždyť to musela být super zakázka, ne?“

„Děláš si srandu? Na tohle místo se jim tlačilo dalších dvě stě holek. Nabídka převyšuje poptávku, takže jsme levný.“

„No, a ty seš teď extra levná!“ matka se rozhodla pro nejtěžší kalibr: „Co si asi pomyslí Miri, až vyroste a zjistí, že jeho matka byla laciná štětka?“

Krev se Rize vehnala do hlavy: „Co si pomyslí? Je lepší žít s vědomím, že je tvoje matka kurva, než chcípnout hlady!“

Praštila s telefonem.

Ještě nedávno byste Rizu nazvali typickou představitelkou nižší třídy. Nemohla si zrovna vyskakovat, ale měla na jídlo a nájem a s nějakou tou směnou navíc byla schopná uživit i to batole, co měla na krku.

Jenže to už teď byla minulost.

Pod nižší třídou byla třída chudých, v téhle zemi nějakého tři čtvrtě miliónu lidí. Byli to ti, co neměli práci a vydělávali si buď drobnou kriminalitou nebo příležitostnými šolichy pro bohatší a šťastnější... pardon... schopnější obyvatele. A když jste byla pěkná ženská, točily se tyhle šolichy obvykle kolem jednoho tématu.

Riza své matce samozřejmě neřekla pravdu. Prostitucí si přivydělávala už pěkných pár měsíců. Nastavovala zadek uslintaným byznysmenům za sazbu, kterou oni vydělají ve své pohodlné kanceláři desetkrát rychleji, a to si ještě musela platit prezervativy ze svého. Příplatky dostala jen za speciality. Speciality, to je jen lépe znějící název pro jakoukoliv prasárnu, kterou si zákazník vymyslí.

Ten poslední měl ještě drzost se jí vysmívat. Dával jí stupidní přednášku o tom, že rozličné živočišné druhy mají různé strategie přežití, a že ona si tu svoji vybrala špatně. Těsně předtím, než jí posral ksicht.

„Tady kancelář Joana Rizminoviče,“ ozval se hlas sekretářky.

„Dobrý den,“ řekla Riza, „tady je Lina Marko, jsem z kanceláře Omnibus, potřebovala bych mluvit s panem inženýrem.“

„Dobře, přepojím vás.“

Telefon chvíli vyzváněl.

„Inženýr Ryzminovič,“ řekl hlas v telefonu.

Rize se obrátil žaludek naruby, jen ho slyšela. Překonala nutkání zvracet a řekla: „Joane, tady je Riza, ta štětka, cos jí minule nasral na ksicht.“

Hlas se změnil v šepot: „Do prdele, ses posrala, ne? Nemůžeš mi volat do kanceláře. Vůbec, dostala jsi zaplacenou, tak co mě otravuješ?!“

„Víš, Joane, zaplacenou jsem dostala, ale tak nějak mi to nepřijde dostatečný. Přece jenom, za takovouhle prasárnu...“

„Dostala jsi zaplacenou předem dojednanou obnos za předem dojednanou službu!“

„To jo, ale když jsem ji dojednávala, nějak jsem si nebyla schopná představit, co to v důsledku bude. Řekla bych, žeš mi způsobil dost těžké trauma.“

„Podívej, zaplacenou jsi dostala, tak se zklidni! Myslel jsem, že tě doporučím kámošům. Ale štětku, co má takovou drzost, že mi zavolá do kanclu, nikomu doporučovat nebudu.“

„To je v pořádku. Zato já tě doporučím, kde jen to půjde.“

„Cože?!“ byznysmen se přestal ovládat a z šepotu přešel plynule do křiku, „co tím chceš jako říct?!“

„Tím chci říct, že jestli mě neodškodníš za to trauma, tak o tvé roztomilé fekální úchylce řeknu všem. Ty máš manželku, vid'?“

Joan zase zklidnil hlas: „Aha, takže mě vydíráš, ty špinavá kurvo?“

„Jo, přesně tak, ty slizkej zmrde!“

„No dobrý, tak kolik chceš?“

„Třicet litrů, na ruku.“

„To bych si mohl dovolit. Ale pak jsme vyrovnaný a už o tobě nikdy neuslyším, oukej?“

„Oukej.“

„Dobrý, sejdem se zítra v pět na Náměstí svornosti, na rohu u EC banky.“

„Budu tam.“

Tahle třída chudých, to ještě zdaleka nebyl spodek potravinového řetězce. Když měli dostatečně ostré lokty, většinou si vydělali dost na to, aby mohli přečkat mrazivou noc někde na ubytovně, s kusem chleba a levnou uzeninou. Pěkné holky si mohly dovolit i nějaký ten malý byt.

Zato bezdomovci, ti na tom byli hůř. Zoufalé existence, které se choulily v ošuntělých zimnicích všude tam, kde bylo jen trochu závětrí. Část z nich byli feťáci či alkoholici. Ti měli tu výhodu, že se mohli na noc uvést do stavu intoxikace a nevnímat tak aspoň na pár hodin zimu, hlad, bolest a hrůzu z toho, co bude dál.

Jenže ani tihle na tom nebyli nejhůř.

Riza stála na místě schůzky a klepala se zimou. Svetr, který měla pod bundou, byl krátký a nedržel zastrčený v kalhotách. Zespodu jí proto nepříjemně profukovalo na ledviny. Už aby byla doma a mohla si zatopit. Na oslavu svého nejnovějšího výdělků.

„Slečno?“ ozval se hlas vedle ní.

Otočila se. Stál tam obrovský chlap v černém obleku s kufříkem v ruce. Typická gorila.

„Jo?“ nejistě si jej změřila pohledem.

„Jsem od pana inženýra.“

„Od Rizminoviče?“

„Přesně tak.“

„Měl přijít osobně!“

„Pan inženýr se omlouvá, má neodkladné jednání. Pověřil mě, abych vám doručil nějaké peníze. Mám je tady v tom kufříku.“

„No fajn, tak to otevřete, přepočítám si je.“

„No promiňte, snad to nechcete počítat tady na ulici?“

„Proč ne?“

„Stojíme před bankou, všude jsou kamery. Pojdte aspoň za roh, najdeme nějaký průjezd...“

„Si fakt myslíte, že s váma půjdu do nějakýho průjezdu?“

„Nebo vám to dám takhle a vy si to přepočítáte až doma.“

„To ani náhodou! Chci vidět jasně, co dostávám.“ Bylo jí jasné, že to není potřeba. Kdyby tam nebyly prachy, na kterých se domluvili, prostě by tomu prasákovi zavolala znovu. Ale když už je v pozici, že si může klást podmínky, ať je to se vším všudy. Jako opravdová byznysmenka.

„Budeme se muset domluvit na nějakém kompromisu, slečno,“ muž se zamyslel, „tak co třeba moje auto? Táhle stojí.“

Riza se podívala na auto. Ostatně, stojí na rušné ulici, je na něj vidět. Jen ta zrcadlová okna působila nebezpečně.

„No tak oukej,“ odpověděla, „ale necháte otevřený okýnka!“

„Dobře.“

Došli k autu, muž otevřel dveře, stáhnul okýnka, sednul si na zadní sedačku a pokynul Rize, aby si sedla vedle něj. Učinila tak.

Dveře se za ní tiše zaklaply.

Každodenní zápas o přežití nenávratně deformuje mysl těch, kteří jej žijí. Bezdomovec, který má omrzlé ruce, dřív či později ukradne rukavice někomu jinému. Když trpíte, hranice morálky se posunují. A protože život na ulici z bezdomovce udělá během krátké doby trosku, nedokáže rukavice ukrást někomu zdravému a plnému sil, tedy někomu, kdo by si mohl snadno pořídit nové. Počká, až někdo z ostatních bezdomovců usne, a pak mu rukavice štípne. Nejspíš se časem spojí s partou podobně sociálně

postavených osob a společně okradou ty ostatní. Prostě zákon silnějšího, přesně tak, jak to ti pánové v oblecích na vrcholcích věžáků hlásají.

Riza se probírala z bezvědomí. Do nosu ji udeřil odporný puch, tak intenzivní, že okamžitě začala zvracet. Celé její tělo bylo zabořené v čemsi slizkém a mrtvolném. Pokusila se z toho vymanit.

„Je to živý,“ neslo se jakoby skrz nespočet šeptajících úst, přesto Riza měla pocit, že ten zvuk spíše vnímá jako vibrace v těle, než ušima.

Podařilo se jí uvolnit ruce. O cosi se zapřela a vytáhla hlavu z hmoty, v níž se nacházela. Otevřela oči, ale ty okamžitě zalil všudypřítomný sliz. Skrz ten uviděla cosi, co vzdáleně připomínalo lidská ústa.

„Kde ses tady vzala, děvče?“ řekla ta věc. Pach, který se z úst vyřinul, byl tak nesnesitelný, že Riza zase omdlela.

Co uděláte, když se probudíte na ulici v -20 stupních Celsia a zjistíte, že vám ukradli všechno teplé oblečení?

Z posledních sil se připlazíte někam, kde jsou jiní, podobně postižení lidé, a připojíte se k nim, tělo na tělo, abyste se vzájemně zahřáli. Omrzlinám se nevyhnete, ale přežijete.

Jenže co, když široko daleko není žádné jiné řešení situace? Nic k jídlu? Žádné oblečení? Žádné topivo? Když víte, že jakmile se od skupiny vzdálíte, s omrzlými nohama se doplazíte leda tak k umrznutí?

Zůstanete tam, kde jste. Pud sebezáchovy vám pomůže odhodit vše nepotřebné a soustředit se jen na přežití. Nemůžete se umýt, nemáte co jíst a omrzlé údy vám nedovolí dojít si na záchod dál od ostatních. A i kdyby dovolily, byla by to zbytečná ztráta tepla.

Z vaší skupinky se pomalu stává hromada žijícího biologického odpadu.

V ní zapojení jedinci se obvykle štosují podél zdi. Kdyby byli na hromadě, ti dole by pod vahou ostatních zemřeli.

Tedy, ne, že by se ve Zdi neumíralo. Naopak, nemoci, hlad a zima působí smrt každou chvíli. A to je další důvod ve Zdi zůstat. Když chcete přežít, mrtví jsou velmi vhodným zdrojem proteinů. A co víc, hnijící maso také příjemně hřeje.

Zed' se pomalu přeměňuje na bobtnající masu hnijících lidských těl, z nichž některá ještě vykazují známky života a požírají ta, která již ne.

Cokoliv lidského se z nich brzy vytratí. Ve Zdi dokonce začíná fungovat jakési kolektivní vědomí, které dokáže přesně poznat, které části jsou ještě živé a které již nejsou. Osoby ve Zdi jsou navzájem tak prorostlé, že už není ani možné, aby se oddělily.

Přirozenou vlastností Zdi je, že se časem sama požere, všichni zbývající jedinci zahynou a zbyde jen hromada svinstva. Některé Zdi však přežívají zdárně dál, díky štědrým dotacím od místních mafiánů, kteří se jejich pomocí zbavují mrtvol. Hodte tělo ke Zdi a za pár hodin je po důkazech.

Když Zeď někdo objeví a ohlásí úřadům, přivolaná likvidační jednotka to obvykle bere rovnou plamenometem. Nikomu ve Zdi není pomoci.

Šeptandou se šíří zkažky o tom, že ve zdech ve městě žije až na deset tisíc osob. Dá-li se o nich jako o osobách ještě mluvit.

„Slečno, proberte se!“

Někdo s ní třásl. Otevřela oči. Byly pořád plné toho svinstva. Mrtvolný pach ji udeřil do nosu. Cítila, jak opět ztrácí vědomí.

„Ne, neusínejte! Musíte zůstat při vědomí!“ hlas znal tak naléhavě, že jej poslechla a vši silou se udržela vzhůru.

„Co je? Kde to jsem?“ procedila pár slov přes ztuhlé rty.

„Jste ve Zdi!“

Hrůza téhle myšlenky ji okamžitě přivedla k vědomí. O Zdech slyšela. Každý o nich slyšel. A to i přesto, že oficiálně byla jejich existence popírána.

„Musíte odtud zmizet, rychle!“ řekla ústa, která se snažila na Rizu nedýchat, aby jí nezpůsobila další mdloby.

Náhle se ozval ten zvláštní hlas, který jakoby nezněl vzduchem, ale vibracemi ve hmotě kolem: „Někdo jí pomáhá. Někdo nás zrazuje!“

Za paži ji chytila ruka. Vyděšeně vykřikla, ale pak si uvědomila, že tahle ruka patří k ústům, která vedle ní mluvila. Třásla s ní.

„Zapřete se rukama o moji ruku!“

Riza konečně uviděla svého zachránce. Z masy těl, která připomínala záběry z vyhlazovacího tábora v Osvětimi, vystupovaly ruce a hlava. Byl to starý vyhublý pán, spodek jeho těla už srostl se Zdí, vlasy a vousy dávno vypadaly.

„No tak, zapřete se, oni vás zabijou!“ pobídl ji.

Riza poslechla, zapřela se o něj a vši silou zatlačila. Každým centimetrem, kterým on mizel v hromadě, ona se dostávala ven.

Náhle ji ale něco chytlo za nohu. Začalo ji to tahat zpět mezi těla. A stařík už byl téměř uvnitř, teď už jí nepomůže.

V záchvatu hrůzy se zachytila prsty praskliny v zemi. Kus starého betonu se vydrolil a ruka se svezla.

Zkusila to znovu.

Prsty našly oporu.

Zatáhla.

Ozvalo se prasknutí a výkřik bolesti. Tah povolil.

Se zvukem, jako když vytáhnete z flašky zátku, Riza vyletěla ven ze Zdi a padla na zem. Za nohu ji ještě stále křečovitě držela utržená ruka.

Riza se potácela ulicemi a zvracela. Nikdo jí nepomohl. Všichni se po ní jen znechuceně dívali a přecházeli na druhý chodník. Jako ve strašlivém snu se dopotácela až domů.

Konečně otevřela dveře.

Byla tam strašná zima. Když odcházela, ztlumila topení, myslela si, že se za hodinu vrátí. Proboha! Miri!

Vběhla do pokoje, kde v postýlce leželo její dítě. Už ani neplakalo, jen velmi tiše kňouralo.

Riza měla vždy pocit, že se jí mateřské pudy zas až tak moc netýkají. Považovala obecné přesvědčení, že s porodem automaticky přijde i láska ke svému plodu, spíš za propagandu. Prostě si ho udělala, tak se o něj musí starat. Toť vše.

Jenže najednou to všechno bylo úplně jinak. Zapomněla na celý svět, viděla jen podchlazené dítě v postýlce. Rozeběhla se k němu.

A pak se zarazila. Nemůže za ním. Kdo ví, kolik nemocí je teď v tom svinstvu na jejím těle! To nejhorší, co teď může podchlazenému synovi udělat, je vzít ho do náručí.

Byl to strašný boj mezi základním nutkáním zahřát dítě vlastním tělem a snahou nenakazit jej. Už tak bude zázrak, když tohle podchlazení přežije bez vážných následků. Bez peněz na léky a energie...

„Seru na to,“ řekla tiše, ale rozhodně. V krizové situaci se šetřit prostě nebude! Otevřela dvířka termostatu a nastavila jej na 30 stupňů Celsia. Pak přes postýlku hodila těžkou duchnu, pod kterou obvykle spala sama. Ještě chvíli to bez ní Miri musí vydržet. Shodila ze sebe veškeré oblečení, zasviněné tím hnusem, a hodila ho do pytle na odpadky. Vlezla do sprchy, pustila na sebe horkou vodu a ze skříňky nad umyvadlem vytáhla desinfekci, o níž doufala, že vydrží ještě aspoň dva roky. Teď ji použije celou.

„Haló,“ ozval se nenáviděný hlas z telefonu, „je to slečna Cecílie?“

„Ano,“ odpověděla Riza do telefonu své matky hlubším hlasem, než obvykle, „kdo volá?“

„Tady, no... zákazník.“

„Aha, viděl jste můj inzerát?“

„Přesně. Ten, co sliboval neobvyklé věci...“

„Pissing i fekál, to máte na mysli?“

„Ehm,“ Joan byl zaskočen tak přímým přístupem, „no, ano...“

„Dobře. Tak kdy máte čas?“

„Co třeba dneska večer?“

„Jo, to by šlo.“

„No, a máte prostory?“

„Jistě. Takové věci se přece nemůžou pořádat u zákazníků doma, no ne? Co by na to řekly manželky?“ křečovitě se zasmála.

„No jo,“ zasmál se taky. Při tom zvuku Rize přejel mráz po zádech.

„Tak přijďte do Raskolnikovy 12, byt číslo 32. Brána dole je otevřená, nefunguje zámek.“

„Dobře. Tak v sedm?“

„V sedm,“ odpověděla Riza, a pak dodala, „užijete si fekál, o jakém se vám ani nesnilo!“

Kdyby někdo v domě v Raskolnikově ulici poslouchal, co se dělo u dveří mladé maminky, rozhodně by nepojal žádné podezření, že se děje něco neobvyklého.

Zazvonil zvonek.

„Jo, už jdu,“ ozvalo se za dveřmi.

Dveře se otevřely.

Šoupání hostových nohou o rohožku.

Kroky, jak vstoupil dovnitř.

„Haló, jste tady?“ zeptal se.

A pak se za ním dveře potichu zaklaply.

Riza seděla v podzemí bývalého fotbalového stadionu, s mohutným nánosem čpavkové masti pod nosem. Pár metrů před ní ležel na zemi člověk, svázaný stahovací fólií a hliníkovými provazy. Kolem něj se rozkládala mrtvá těla.

Otevřel oči.

„No to je dost, že seš vzhůru,“ s ledovým úsměvem mu řekla Riza, „už jsem myslela, že tě to moje anestetikum zabilo.“

„Kdo...?“ vyrazil ze sebe.

„Kdo? Ta děvka, cos jí poslal ksicht a pak ji nechal pohodit u Zdi.“

„Cože? Jak to...“ na víc se nezmohl, protože začal zvracet.

„Jak to? Nečekal jsi, že to přežiju, vid'? To víš, máš svoje gorily platit pořádně. Jinak holt budou tu práci flákat.“

Joan se pokusil křičet: „Pomoc!“ Jeho hlas po první slabice selhal.

„Klidně si křič,“ řekla Riza, „tady tě nikdo neuslyší. Vždyť to musíš sám vědět nejlíp. Přece sem nenecháváš nosit nepohodlný osoby jen tak pro nic za nic, no ne?“

„Co chceš? Dám ti, co budeš chtít.“

„Jo, jasně, jako minule, co?“

„Ne, opravdu, mám prachy v autě, můžeš si je vzít. Hned teď.“

„Ty už jsem si vzala. Prachy i auto. Čím myslíš, že jsem tě sem dovezla?“

V Joanových očích byl vidět děs. Věděl, že nemá, co nabídnout.

„Tak barák. Dám ti barák.“

Riza se začala smát: „Ty jsi ubožák! Prej barák! A jak mi ho asi dáš, co? Ne, ty prasáčku, když prodám to tvoje fáro, budu mít dost na všechno, co potřebuju zaplatit. Hlavně nemocnici. To víš, kvůli tobě můj syn bojuje s těžkým zápalem plic. Budu mít i na to, abych zaplatila dluhy, nechala si spravit zuby, a k tomu mi zbyde na pár měsíců slušného živobytí. Není to zábavný, že to, co je pro tebe pakatel, mně a mému dítěti zachrání život?“

„Dám ti víc, fakt.“

Joanovo svázané tělo začala osahávat ruka, která vylézala ze Zdi. Pokusil se křičet, ale hlas se mu opět zadrhl.

„Každá živá bytost,“ pokračovala Riza, „má nějaké strategie přežití. Něco takovýho jsi mi vykládal, ne? Že veverka si schovává oříšky, šimpanz leze po stromech a sbírá banány, vlk loví menší hlodavce, no a člověk vydělává peníze. Ten, kdo zvolí chybnou strategii přežití, prostě prohraje. Tak nějak to bylo, ne? Pak jsi říkal něco o tom, že bych podle přírodních zákonů měla zemřít, když nejsem schopná obstát v konkurenci. A že bych ti měla být vděčná, protože mi vlastně zachraňuješ kůži. A pak jsi mi nasral na hlavu.“

„Ježíš, snad jsi to nebrala vážně...“

„Ale jo, brala. Dost jsem o tom přemýšlela. A víš, co? Mám pocit, že jsi na něco zapomněl.“

„Na co?“

„On totiž i ten vlk ví, že k tomu, aby přežil, potřebuje smečku ostatních vlků, kteří mu pomáhají. I když šimpanze svrhneš z role alfa samce, přijme podřadnou roli v tlupě, protože bez ní ho brzo něco sežere.“

„Proboha, přestaň mi tu vykládat o zvířatech a vytáhni mě!“ vydal ze sebe pisklavě Joan, když jeho nohy začaly mizet v mase rozkládající se hmoty.

„Čím inteligentnější živočich,“ v klidu pokračovala Riza, „tím víc je jeho strategie přežití spojena s komunitou. Jedinci přijímají odlišné role, tak, aby si byli vzájemně prospěšní. Na základě jejich přínosu komunitě se pak dělí o potravu. Naopak, jedinci, kteří komunitě škodí, jsou vyloučeni.“

„No dobře, dobře,“ vyděšeně ze sebe vyrážel Joan, zatímco se kolem jeho těla omotávaly slizké údy, „uznávám, že jsem byl sobecký a bral jsem víc, než dával. Hned, jak se dostanu ven, všechno rozdám! Tak už mě vytáhni. Prosím.“

„Víš,“ usmála se Riza, „ačkoliv mě velmi těší tvé náhlé sociálně citlivé prozření, asi to nebude tak jednoduchý.“

„Jak to? O co ti teda jde?“

„Podívej se na to z mého úhlu pohledu. Jaká je teď moje strategie přežití?“

„Vždyť už máš to auto! Máš prachy!“

„Jasně. Ale opravdu si myslíš, že je pro mě dobrou strategií přežití to, že tě nechám jít?“

„Co?“

„No, není, vid'? Protože jakmile budeš venku, přitáhneš ke mně domů s hromadou policajtů a necháš mě ugrilovat na elektrickém křesle. Nikoho nebude zajímat moje výpověď. Nemám prachy, nejsem nic.“

„Ne, slibuju, fakt... prosím...“ Jeho nohy už zmizely ve Zdi.

„Jak jistě chápeš, je pro mě teď nejvýhodnější nechat tě zmizet ze světa. Takže ne, pane inženýre, nevytáhnu vás. Naopak, počkám si, abych měla jistotu, že vás to vcucne úplně.“

Zase začal křičet o pomoc.

„Vážně to nemá smysl,“ řekla Riza.

Joan ještě dostal poslední nápad: „Dobře, ale podívej se na moji strategii přežití. Teď slíbím, že ti nechám to auto, přidám ti k tomu ještě barák. Dodržím to. Vždyť kdybych ten slib nesplnil, bylo by to pro mě ohrožení. Víím, čeho jsi schopná, a víím, že kdybych tě podrazil a tebe se přesto nepovedlo popravit, můžeš to udělat znovu. Že už bys mi další šanci nedala. Domy mám tři, jeden si můžu dovolit postrádat. No tak, dáš mi ještě šanci?“

Už byl pod Zdí do poloviny hrudníku.

„Víš, Joane, na tom, co říkáš, něco je, ale obávám se, že už je pozdě. Už dávno jsi měl pochopit, že tvé přežití záleží na tom, jak žijí lidé kolem tebe. Zvolil jsi špatnou strategii přežití. Prohrál jsi.“

Jako by to byl povel, slizké údy zatáhly a Joan s přidušeným křikem zmizel pod hromadou těl.